

22 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Ύρβαντεζ :Τέλη μακάρια. Μέρος 10ο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

I. Τέλη μακάρια.

Μια νύκτα, ο Όσιος στεκόταν μπροστά στην εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου και

προσευχόταν:

-Παναγία, Μητέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ελπίδα και προστασία των πιστών, γίνε μεσίτρια για μας τους αναξιούς. Ικέτευε τον Υιό και Θεό Σου να εκδηλώνει την ευσπλαχνία του στον άγιο αυτό τόπο. Εσένα, την Μητέρα του γλυκύτατου Χριστού, καλούμε σε βοήθεια οι δούλοί Σου, γιατί εσύ είσαι για όλους μας καταφυγή, και δύναμις.

Τελειώνοντας την προσευχή αυτή, καθώς και τον ευχαριστήριο κανόνα προς την Υπεραγία Θεοτόκο, κάθησε για λίγο να πάρει μία ανάσα. Ξαφνικά, λέει στον μαθητή του Μιχαία:

-Παιδί μου, μείνε άγρυπνος και νηφάλιος. Σε λίγο θα έχουμε μία θαυμαστή επίσκεψη.

Μόλις πρόλαβε να προφέρει τα λόγια αυτά, ακούσθηκε μία φωνή:

-Ιδού, έρχεται η Πανάχραντη.

Ο Άγιος βγήκε γρήγορα από το κελλί του στον προθάλαμο, όπου τον περιέβαλε ένα φως, πιο λαμπρό και από τον ήλιο. Αξιώθηκε να δη ολοφώτεινη την Μητέρα του Θεού συνοδευόμενη από τον Απόστολο Πέτρο και τον Ευαγγελιστή Ιωάννη. Μη μπορώντας να αντέξει την εκτυφλωτική λαμπρότητα του οράματος, ο Όσιος έπεσε καταγής. Η Υπεραγία Θεοτόκος έσκυψε, τον άγγιξε με τα χέρια της και του είπε:

-Μη φοβάσαι εκλεκτέ μου! Ήλθα να σε επισκεφτώ, γιατί άκουσα τις προσευχές που κάνεις για το μοναστήρι και τους αδελφούς. Μη λυπάσαι και μην ανησυχής λοιπόν για την μονή αυτή. Από τώρα και στο εξής θα έχει κάθε ευλογία. Δεν θα παύσω να φροντίζω για τον τόπο αυτό και τώρα που ζης, αλλά και μετά την εκδημία σου.

Η υπερκόσμιος λάμπις έσβησε και ο Άγιος παρέμεινε άναυδος. Μόλις συνήλθε βλέπει τον μαθητή του ακίνητο σαν νεκρό, από τον φόβο και την έκπληξη. Τον βοήθησε να συνέλθη. Εκείνος έπεσε στα πόδια του γέροντα λέγοντας:

-Πάτερ, για χάρη του Χριστού, μίλησέ μου για αυτό το θαυμαστό όραμα. Με συγκλόνισε τόσο που νοιώθω την ψυχή μου να χωρίζεται από το σώμα

-Παιδί μου, περίμενε λίγο γιατί και εγώ δεν μπορώ ακόμη να συνέλθω· του απάντησε γεμάτος θεϊκή χαρά, και ανέκφραστη ευφροσύνη ο Όσιος.

Έπειτα διέκοψε την σιωπή:

-Ειδοποίησε να έλθει εδώ ο π. Ισαάκ και ο π. Συμεών.

Όταν ήλθαν οι πατέρες, τους διηγήθηκε με λεπτομέρειες την θαυμαστή επίσκεψη της Υπεραγίας Θεοτόκου και των δύο Αποστόλων. Οι καρδιές όλων πλημμύρισαν από συγκίνηση και χαρά. Έψαλαν την παράκληση προς την Παναγία, και ο Όσιος παρεμεινε όλη την νύκτα άγρυπνος συλλογιζόμενος το όραμα και ευγνωμονώντας την Πανάχραντη.

Το γεγονός αυτό, έγινε το 1338, τέσσερα χρόνια πριν την κοίμηση του Οσίου.

Κάποια φορά, που ο Όσιος λειτουργούσε, ο π. Συμεών, υπηρετώντας σαν εκκλησιαστικός, βλέπει μία φλόγα να βγαίνει από την αγία τράπεζα και να περιβάλλει τον Όσιο, έτσι που από την κορυφή, μέχρι τα πόδια, να λούζεται σε αυτό το υπερκόσμιο φως, που φώτιζε όλο το ιερό. Όταν ο Όσιος ετοιμάσθηκε να μεταλάβει, η φλόγα ανυψώθηκε, μαζεύτηκε σαν ένα πέπλο και βυθίστηκε στο άγιο ποτήριο. Βλέποντας αυτά ο π. Συμεών, στεκόταν κατάπληκτος. Αφού κοινώνησε ο Όσιος, απομακρύνθηκε από την αγία τράπεζα, και καταλαβαίνοντας ότι ο π. Συμεών, αξιώθηκε να αντικρύσει θείο όραμα, τον ρώτησε:

-Παιδί μου, γιατί φαίνεσαι τόσο πολύ φοβισμένος;

-Πάτερ, αξιώθηκα να δω την χάρη του Αγίου Πνεύματος να σε περιβάλλει.

Τότε ο Όσιος, είπε επιτακτικά:

-Μην αναφέρεις ο,τι είδες σε κανένα, μέχρις ότου ο Κύριος με καλέσει κοντά Του.

Και οι δύο ευγνωμονούσαν θερμά τον Θεό, που τους φανέρωσε το έλεος Του.

Αφού έζησε πολλά χρόνια με αυστηρή εγκράτεια και άλλους ασκητικούς αγώνες, ο Όσιος έφθασε στο τέλος της επιγείου ζωής του. Είχε συμπληρώσει τα εβδομήντα οκτώ έτη. Προαισθανόμενος την αναχώρησή του για την αιώνια πατρίδα έξη μήνες νωρίτερα, κάλεσε την αδελφότητα και ανέθεσε την χειραγωγή της στον μαθητή του π. Νίκωνα, ο οποίος γιορτάζεται στις 17 Νοεμβρίου.

Ο π. Νίκων, αν και ήταν νέος στα χρόνια, ήταν προικισμένος με πολλή σύνεση και πείρα πνευματική. Σε όλη του την ζωή, προσπαθούσε να μιμηθή τον οδηγό και διδάσκαλό του. Ο Όσιος αφού τον ανέδειξε ηγούμενο της λαύρας, παραδόθηκε στην απόλυτη σιωπή, και στην ετοιμασία για το μεγάλο ταξίδι.

Τον Σεπτέμβριο αρρώστησε βαριά, και νοιώθοντας το τέλος να πλησιάζει, συγκέντρωσε τους μοναχούς. Τους συμβούλευσε να διατηρήσουν αλώβητη την

ορθόδοξη πίστη και την μεταξύ τους ομόνοια. Τους παρεκάλεσε να αγωνισθούν για την ψυχική, και σωματική τους αγνότητα και καθαρότητα. Τους προέτρεψε να τρέφουν προς όλους ανυπόκριτη αγάπη. Τους συνέστησε να αποφεύγουν τις κακές συνήθειες και τα αισχρά παθη, να έχουν εγκράτεια, μέτρο στην τροφή και να μισούν την γήϊνη δόξα. Τελικά, τους ευχήθηκε:

Αναχωρώ από τον κόσμο αυτό και πηγαίνω προς τον Κύριο, που τόσο ποθώ. Σας αναθέτω στον Χριστό, και στην Υπεραγία του Μητέρα. Αυτοί ας είναι για σας το καταφύγιο και το τείχος από τα βέλη του πονηρού.

Τις τελευταίες στιγμές, ο Όσιος επιθύμησε να κοινωνήσει. Επειδή δεν μπορούσε πλέον να ανασηκωθεί από το κρεβάτι, τον ανασήκωσαν και τον συγκράτησαν οι μαθητές του καθώς λάβαινε για τελευταία φορά, το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Έπειτα, ύψωσε τα χέρια σε προσευχή, και σε αυτή την στάση παρέδωσε την αγνή ψυχή του στον Θεό. Ήταν 25 Σεπτεμβρίου του 1392. Μία απερίγραπτη ευωδία γέμισε το κελλί, ενώ το πρόσωπό του έλαμπε από ουράνια μακαριότητα. Φαινόταν πολύ ήρεμος, σαν βυθισμένος σε βαθύ ύπνο.

Οι αδελφοί που στερήθηκαν τον διδάσκαλο και γέροντά τους, έκλαιγαν με λυγμούς, και δάκρυα. Έμοιαζαν πλέον με πρόβατα χωρίς ποιμένα. Με βαθιά οδύνη κήδεψαν τον Άγιο και έθαψαν το τίμιο σώμα μέσα στο περίβολο της λαύρας.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr